

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 1449-ҳадис

1449/3547 – عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنَ الْقَوْمِ،

لَيْسَ بِالطَّوِيلِ وَلَا بِالْقَصِيرِ، أَزْهَرَ اللَّوْنِ، لَيْسَ بِأَبْيَضَ أَمْهَقَ وَلَا آدَمَ، لَيْسَ بِجَعْدٍ قَطَطٍ وَلَا سَبَطٍ

رَجُلٌ، أُنزِلَ عَلَيْهِ وَهُوَ ابْنُ أَرْبَعِينَ، فَلَبِثَ بِمَكَّةَ عَشْرَ سِنِينَ يُنزَلُ عَلَيْهِ، وَبِالْمَدِينَةِ عَشْرَ سِنِينَ، وَقُضِيَ

وَلَيْسَ فِي رَأْسِهِ وَلِحْيَتِهِ عَشْرُونَ شَعْرَةً بَيْضَاءَ.

1449.3547. Рабиъа ибн Абу Абдуллаҳмондан ривоят қилинади:

«Мен Анас ибн Моликнинг Набий соллаллоҳу алайҳи васалламни васф қила туриб, бундай деганини эшитдим: «У зот қавмда ўрта бўйли бўлиб, новча ҳам, пакана ҳам эмасдилар. Буғдойранг эдилар, ўта оппоқ ҳам, ўта қора ҳам эмасдилар. Жуда жингалаксоч ҳам, силлиқсоч ҳам эмасдилар, тарам-тарам сочли эдилар.[1] Қирқ ёшдаликларидан у зотга ваҳий нозил қилинди. Маккада ўн йил, Мадинада ўн йил турдилар, шу вақтда у зотга ваҳий нозил қилиниб турди. Соч-соқолларидан йигирмата ҳам оқ тола йўқ эди».

У зотнинг сочларида қизғиш толалар кўрдим. Кейин сўраган эдим, «Хушбўйлик Хушбўй (модда) сабабли қизарган», дейишди».

[1] Шориҳлар «□□□□□□» сўзи Султонияда «□□□□□□» шаклида, яъни олдинги сўзга грамматик боғлиқликда ёзилган бўлиб, бу маъно жиҳатидан хато ҳисобланади, дейишади. Биз шарҳлар асосида ва Покистон нусхасига («Ар-Рашид» университети. «Altaf&sons» нашриёт-матбааси. Покистон, Карачи) таянган ҳолда уни мазкур шаклда тўғриладик.

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVAT MARVARIDLARI

